

Toespraak van de voorzitter

Beste collega's, het is vandaag de tweede dinsdag van oktober, volgens de Grondwet het begin van een nieuw parlementair jaar, allereerst wil ik u danken voor het vertrouwen dat u mij en de leden van het Bureau van onze Assemblee opnieuw heeft gegeven.

Ik zal – samen met de leden van de Conferentie van voorzitters, het Bureau en de Quaestuur – alles in het werk blijven stellen opdat ieder van u, en dat geldt ook voor het personeel en de pers, in de best mogelijke omstandigheden zijn werk kan doen, ook al is de financiële en budgettaire situatie ook voor het Parlement niet gemakkelijk.

Ondanks de moeilijke context rekende onze Assemblee het tot haar plicht zich solidair te tonen en haar steentje bij te dragen tot de collectieve inspanning, en de Kamer zal dat ook blijven doen.

Staat u me toe u in herinnering te brengen – want een mens vergeet snel – dat ons Bureau enkele maanden geleden een besparingsplan heeft goedgekeurd voor een bedrag van 2.700.000 euro, dat in het begin wel wat tandengeknars heeft veroorzaakt, maar nu de verwachte vruchten afwerpt, zowel op het stuk van besparingen als met het oog op een werkkader dat gericht is op duurzame ontwikkeling.

Die inspanning moeten we voortzetten, en we zullen waakzaam moeten blijven en nieuwe wegen moeten bekijken om nog efficiënter te werken, zonder dat iemand daar nadelige gevolgen van ondervindt, al zeker ons personeel niet.

Alle ideeën en suggesties dienaangaande zijn welkom; ook het personeel mag zeker niet aarzelen om voorstellen te spuien.

U weet wellicht dat de dotatie bevroren werd, en dat wij onze begroting daaraan aangepast hebben.

Het is, denk ik, nuttig om te herhalen dat wij onze parlementaire vergoeding met 5 procent verminderd hebben, met terugwerkende kracht vanaf 1 januari 2012, en de vergoedingen voor het uitoefenen van bijzondere functies herzien en, afhankelijk van de functie, met 5 tot 20 procent teruggeschoefd hebben.

Ten slotte wijs ik er ook op dat alle assemblees van het land tot een akkoord gekomen zijn over een herziening van onze pensioenregeling: de loopbaan voor een volwaardig parlementair pensioen wordt opgetrokken van 20 tot 36 jaar, de pensioenleeftijd wordt verhoogd van 55 tot 62 jaar, en dit al met ingang van 2014, terwijl de bepalingen voor de overige pensioenstelsels pas in 2016 in werking treden. Tevens zijn de assemblees het eens geworden over de reffectatie van personeelsleden van de Senaat.

Dat moest toch gezegd worden, en we moeten ook dit blijven herhalen: een verkozene des volks bekleedt een mandaat, wij hebben dus geen arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, noch een statuut.

Ik meen dat we ook steeds moeten benadrukken dat de Staat, om goed te kunnen functioneren, instellingen nodig heeft met een fatsoenlijke dotatie, en verkozenen met voldoende middelen om al hun opdrachten en verbintenissen ten opzichte van de gemeenschap en van hun kiezers tot een goed einde te kunnen brengen. Wij moeten ook respect krijgen, en niet systematisch het mikpunt zijn van kritiek, of de dupe van desinformatie.

Zo wil ik toch nog eens wijzen op de nagenoeg kamerbrede aanwezigheid voor alle stemmingen tijdens de voorbije drie zittingen: nagenoeg 90 procent van de volksvertegenwoordigers drukte op het stemknopje. En er hoefden nagenoeg geen commissievergaderingen uitgesteld te worden omdat het quorum ontbrak.

Dit zijn maar enkele concrete voorbeelden die aantonen dat u uw taak als volksvertegenwoordiger bijzonder ernstig opvat. We staan dus mijlenver af van het hardnekkige beeld van een bijna leeg halfmond, waarbij men geheel voorbijgaat aan alles wat er buiten de plenaire vergaderingen gebeurt met het oog op degelijk parlementair werk. Tijdens het reces zijn er trouwens commissies bijeengekomen, onder meer om zich te buigen over de toestand in Syrië.

Beste collega's, bijna een jaar geleden – voor sommigen nog maar een verre herinnering – had ons land geen regering. De regeringsonderhandelingen, en de periode van lopende zaken, hebben 541 dagen geduurd, en dat heeft zijn sporen achtergelaten in de politieke wereld, en ook bij het Parlement.

Zoals ik al benadrukt heb – ook al schijnen velen het al vergeten te zijn – heeft het Parlement zich aangepast; wij hebben onze verantwoordelijkheid opgenomen gezien de situatie. Nooit eerder duurde een dergelijke periode immers zo lang. Wij zijn realistisch en pragmatisch te werk gegaan, met gezond verstand, zoals men dat altijd zou moeten doen.

Zonder zich te laten terneerdrukken door de harde en onheuse commentaren of door het terechte ongeduld en onbegrip van de bevolking hebben de parlementsleden gewerkt, hard gewerkt. Sinds juli 2010 vonden er bijna 1.700 commissievergaderingen en meer dan 100 plenaire vergaderingen plaats, werden er duizenden schriftelijke vragen en honderden mondelinge vragen gesteld, en dienden de parlementsleden honderden voorstellen in. Ik weet het, sommigen zullen zeggen dat dat nog altijd minder vergaderingen zijn dan in 1990 bijvoorbeeld – men kan natuurlijk altijd vergelijken en de vinger op zere plekken leggen, zeggen dat het glas halfleeg is in plaats van halfvol.

Persoonlijk bekijk ik de zaken liever van de positieve kant. Ik leg liever de nadruk op wat er goed gaat dan dat ik systematisch de schijnwerper zet op de manco's en tekortkomingen. Ik onderneem liever actie dan dat ik lijdzaam toekijk en zit te jammeren.

We moeten immers een positieve instelling hebben en blijk geven van voluntarisme. Een optimistische benadering is nodig. Doordat de periode van lopende zaken zo lang bleef duren, moesten de parlementsleden het begane pad verlaten. Zo werden er begrotingen ingediend in de periode van lopende zaken, en werd er niet met voorlopige kredieten gewerkt.

Er werden belangrijke teksten aangenomen, op alle vlakken. Er werd hard gewerkt, en eenieder kreeg de gelegenheid om zijn controlerecht ten aanzien van de uitvoerende macht onverkort uit te oefenen. Daar heb ik persoonlijk op toegezien, en ook in de toekomst zal ik daarop toezien. Dat is wat mij betreft een formele verbintenis jegens u allen.

Naast het Belgische voorzitterschap van de Raad van de Europese Unie en van de Conferentie van de voorzitters van de parlementen van de Europese Unie kunnen we bogen op een hoge vlucht van de parlementaire diplomatie. Er waren ook onze contacten met de OESO, de IPU, AWEPA, om maar enkele voorbeelden te geven.

Ik zal u niet om de oren slaan met cijfers en statistieken - die kunt u terugvinden in het onlangs verschenen activiteitenverslag - maar ik wil toch even aanstippen dat er tussen september 2010 en juli 2012 meer dan 50 buitenlandse delegaties in het Parlement werden ontvangen.

We kregen ook meer dan 37.000 bezoekers over de vloer, vooral jongeren.

Een en ander getuigt zowel van ons streven naar openheid en transparantie als van de belangstelling, met name vanuit het onderwijs, voor burgerschapsactiviteiten, en dat verheugt mij.

Niettegenstaande de uitzonderlijke omstandigheden waarin we hebben moeten werken, is de balans bijzonder positief, wat mij sterkt in mijn overtuiging dat we het vanaf nu nog beter kunnen en moeten doen.

De lopende institutionele hervormingen, het in overeenstemming brengen van onze wetgeving met de Europese bepalingen en de grote projecten die de regering op stapel heeft gezet beloven veel goeds, ... maar zeker geen rust.

Ik meen dat we de regering en de bevolking moeten en ook kunnen verzekeren dat de Kamer het nodige zal blijven doen om ervoor te zorgen dat de ingediende teksten met de nodige sérieux worden besproken in de commissies en de plenaire vergadering. Dat moet gebeuren met respect voor eenieder, ongeacht zijn of haar filosofische en politieke overtuiging of taalaanhorigheid, waarbij de principes van de democratie ten volle geëerbiedigd worden. Het is zaak de teksten binnen de vastgestelde termijn goed te keuren, zoals de Kamer steeds gedaan heeft. Daar staat of valt onze geloofwaardigheid mee. Wij zullen erover waken dat er goed met de Senaat wordt samengewerkt.

Ik wil u voorts nog meegeven dat er momenteel reeds 157 wetsvoorstellen en voorstellen van resolutie besproken worden en dat er meer dan 595 teksten klaarliggen om geagendeerd te worden in de commissies.

Ik weet dat dit vooruitzicht u niet afschrikt, dat iedereen het beste van zichzelf zal geven, zijn opvattingen getrouw, en daarbij het hogere belang van de Staat en van de burger voor ogen zal houden.

Ik weet dat wij allen het vaste voornemen hebben de taken die ons worden toevertrouwd, goed uit te voeren, binnen de opgelegde termijn. Ik wens u te bedanken voor alle successen die geboekt werden en nog zullen volgen, voor uw beschikbaarheid en uw inzet, uw opbouwende kritiek en uw nuttige voorstellen, uw creativiteit of uw volharding, uw weloverwogen bedenkingen en scherpzinnige opmerkingen, en herhaal dat ik geheel en al ter beschikking van u allen sta. Aan het begin van deze zitting wil ik u nogmaals warm aanmoedigen en verzeker ik u dat ik het volste vertrouwen heb in uw voornemen om onze democratische idealen te dienen.